

Алекс Болдин

Каубой экспрес

Пловдивската гара. Края на юни. Петнайсет часа. Жега. Мотая се на перона. След мен върви Брататия и си влачи краката апатично. До идването на влака остават петдесет и три минути. Каталясали сме от мотаене и от жегата. Обръщам се за да го попитам пие ли му се вода. „Не!“ – отвръща. Пие му се бира. А на мен обаче ми се яде сладолед, ама много студен сладолед, и много евтин. Интересна и невъзможна комбинация.

Правя лек траверс към края на перона и мигом пред погледа ми се показва едно малко, нищо и никакво гише, по-малко и от кибритена кутия. Няма нищо особено в това гише, освен рекламния плакат за сладоледи. Точно това което търся! Обръщам се мълком за да сондирам мнение с Брататия. Той е безразличен и апатичен. Сигурно е от жегата и от липсата на бира. Окоето ми фиксира един сладоледов образец на рекламата. Цената му е много удобна за моментното състояние на джоба ми. Поемам чашката и бодвам с лъжичката. Твърд е! Като камък! Точно такъв какъвто го исках. Обръщам се за да видя реакцията на она зад мен. Брататият се колебае за кратък миг и накрая си купува сладолед от същия вид. Язък! Няма въображение! Вероятно е от жегата.

Отправляме се към пейките. Всичките са огрени от слънцето. Да седнем на тях? Не става. Много е горещо. На крайната пейка е седнало момиче. Събуло е сандали и е сплело крака на седалката „по турски“.

Чете някакъв учебник. Вероятно е студентка. Досами момичето е седнала дебела циганка. Тя дреме с полуотворена уста от която на тънка струйка се стича слюнка. Долу до циганката, на самия напечен асфалт седят шест циганчета, все момичета, на около пет до седем години, дребни, мръсни със сплъстени коси. Най-малкото е легнало в скута на най-голямото. Захапало е палец и бозае.

Влакът се бави. Гарата чака. И пътниците чакат. Вече са станали тълпа. Жега. Омара. Отсреща, през три перона, двама влюбени се целуват. Точно под слънцето и пред заинтригувания поглед на тълпата. Какво им пука! Влюбени са си хората и точка. Нека се целуват. Който не може да се целува, гледа. Нали така?

Най-после влакът идва. Бавно се хлъзга по релсите, плавно и тежко, с пет съществени минути закъснение. Тълпата хуква, блъска се пред вратите. Блъскаме се и ние с Брататия. Блъскането се увенчава с успех. Сядаме!

О, Боже! Каква жега и задух! Прозорецът е отворен. Не издържам. Ставам и се инсталирам до него, заедно с един тип облечен в черно. Типът пуши. Аз гълтам пушека и си трая. Трая си, понеже е жега и от нея не се издържа в купето.

Слънцето е напекло прозореца. Напекло е и главата ми. Обаче няма страшно, тя е надеждно скрита под бялата бейзболна шапка с дълга козирка. Козирката наистина е дълга, и не допуска слънчевите лъчи да дразнят очите. Вятърът, който духа срещу мен, всъщност е най-коварния фактор. Току виж, че е грабнал шапката и я е издухал през прозореца. Трябва да взема ефикасна мярка срещу подобно бъдещо събитие. Нахлупвам я плътно до очите и продължавам да зяпам сънливо пейзажа. Нищо особено! Гара Белово! Перон, напечен от жегата и началник влак стоящ мирно с флагче в ръка. Кретен! Стой си мирно ама на сянка бе човек, никой няма да ти намери махна.

Човекът с черно пак запаля цигара. Нещо е нервен. Вади Джи Ес Ема и говори на някой.

След това поглежда часовника си. Сещам се и аз да погледна моя. Изхълзвам. Закъснението на влака е вече не с пет а с петнайсет минути. Ще пристигне в София точно когато тръгва оня за Видин. Значи какво? Ами с Брадатия ще спим на пейките в чакалнята или... Или ще си купим нов билет, но за автобус. Кофти! Нямаме пари! Командировъчните свършиха още в Пловдив. Кой дявол ни накара да ядем кебапчета по четиридесет и пет стотинки парчето.

Обръщам му внимание по тая точка от дневния ред. Голям пич е! Прави се че не го вълнува. О-о-о не, вълнува го. Голото му теме се оросява в пот. Мъничка реакция но показателна, за оня който го познава. Дори не изважда джобния си цифров часовник за да го погледне. Погледнал го е сигурно в тоалетната, накъдето мигом припряно се запътва. И така. Това е положението! Закъсняваме за връзката! Тъпо и гадно. Много гадно и много тъпо. И тоя тъп влак, хей го, едва се мъкне! Като на сватба!

Отдясно се чуват звънчета. Така звънят от шейната на Дядо Коледа. Тоя път обаче е разносвачът на кафе и закуски. Дебел и потен е, с широки, свлечени панталони. Пристъпя едва-едва и кани пътниците със съдържанието от количката. Гласът му е дрезгав от ледената, току що изпита бира. Набутваме се с Брадатия в купето, за да му сторим път. Той отминава без да ни обръща внимание, сякаш е познал съдържанието на джобовете ни.

До вратата между вагоните се заформя кавга. Рум сървизът се е сблъскал с бебешка количка, коварно запречена и неразумно паркирана до самия проход. Тя е дълга, холандска изработка. Едното и колело се е извадило и е в състояние на очакван ремонт. Пази я възрастна жена примряла от жегата. Дебелакът се пени и надига вой. От съседното купе

излиза майката. Едра и силна мадама. Говори на развален български. Двете жени започват словесна канонада срещу Рум сървиза. Излиза и холандецът, съпруга на мощната мадама. Той мълчи, пули се и се чуди. Как е възможна такава ситуация?

Това не може да стане в Холандия! Най-накрая излиза и таткото на мадамата. Побелял българин, облечен изцяло в дънково облекло, холандска изработка разбира се. Той не се церемони с кавгаджията. Пуска в ход най свирепи фрази и завира с нецензурни думи Дебелия ясно къде. Последният замлъква виновно, по точно казано уплашено и бързо изтиква количката с напитките в прохода между вагоните. С Брататия гледаме сеир и мълчим. Наистина! Такива неща могат да се видят само тук, в България.

Освобождавам позицията до прозореца и си сядам на мястото. Ох, Боже! Не се търпи тая жега. Отново излизам и се монтирам край прозореца. Брататият продължава да се прави на безразличен. Мълчи, гледа пейзажа и тъпее. Челото му е плътно оросено от пот. Май съжалява, че не си е взел своята бейзболна шапка за командировката. Това е Пловдив бе човек! Жега! За жегата, бейзболната шапка е разкош!

Тоя гаден влак едва се мъкне. Закъснението нараства с двайсет минути. Нервен съм. Вече си представям спането на пейката така живо и картинно, че она с черното облекло май отгатва мислите ми. „Няма страшно бе приятел. Обадох се на началник влака който прави връзката за Видин. Ще чака! Няма да тръгне докато не пристигне нашия.“ Не му вярвам. Откъде се появи пък тоя? Какви са тези пълномощия, че да се обажда на другия влак за да чака? Прави се на интересен. Ами ако наистина работи в Бе Де Же-то или както го пишат по вагоните на латински, Бе Де Зе-то? Да си приказва каквото ще. Връзката за Видин вече е тръгнала...

Поглеждам пейзажа. Нищо съществено! Вакарел! От близката гора полъхва хлад. Зад нея високо в небето се шири ромбоидната мачта на радио антената. Цепи небето и хич не и пука, че влакът ни закъснява. Брататият най-после е развълнуван. „Ти си прав. – казва. Ще спим на пейките!“. „Това ми стана ясно още на гара Пазарджик“, отговарям философски.

Хей я и гара Искър! Дано не спира! Ами! Кой те слуша бе братче? Взе, че спря! И отново две загубени минути. Хората едва се точат, не бързат да слизат. Какво да правиш? Жега! Бавно и тържествено влакът отлепя от гарата и пак не бърза. Мамка му стара! Хей, да ми падне тоя машинист!

Остава само гара Подуяне и сме в София. Нищо и никаква гара! Един бърз влак не бива да обръща грам внимание на такива гари. Подуяне-Блуз-Бенд! Хайде стига бе! И тук ли ще спира? Тия софиянци сякаш не могат да си хванат такси от Централна гара ами ще хващат трамвай от Подуяне. Стига бе! Това вече на нищо не прилича!

Пуф-пафът бавно се намъква в перона на Софийската Централна гара. Тфу да му е...ма... Да му стане зле на човек от тия влакове!

Ама...! Какво става бе? Оня влак не е заминал! Чака! Бра-а-во! Страшен пич се оказва онова момче. Позна! Ама и аз като нямам вяра на хората...Каква вяра да имаш в гражданите на тая омършавяла и лъжлива България?

Припваме с Брататия по възможно най-бързия начин към спасителната връзка. Усилваме свинския тръс и се намъкваме в първия попаднал ни вагон на Видинския влак. Той е претъпкан до козирката. Хората са заели най-невероятни и интересни пози, дори и в отсека между вагоните. Петък е! Късен следобед. Края на юни. Жега! Ситуацията е напрегната, картинно описана е нещо като, „дупе до дупе“. И двете врати са отворени за да става течение, но незнайно защо, течение въобще не става. Аз съм забил стойка на сантиметри от тоалетната. Стоя и се опирам с рамо на стената до нея. На вратата не смея тъй като тя въобще не се затваря. Смърди! Да-а-а, обаче си трая! Няма да се глезя като ония софиянци дето обичат да слизат на гара Подуяне.

Брататият е точно срещу мен. Преметнал е сакото си на едната ръка, а с другата стиска черното дипломатическо куфарче.

Геройски отстоява напъна на хорския поток, който настоятелно се опитва да го напъха в отсека между вагоните.

Влакът, това интересно чудо на цивилизацията, най-последно тръгва! Е-е-е! Кеф! Отпуска ми се душата. Остават само още два часа път и сме си у дома. Брататият опипва джоба на сакото си. Спареният от жегата Джи Ес Ем гъгне и настоятелно моли за внимание. „Да, скъпа! Всичко е наред, скъпа! Прибирам се! Нарези салатата и изстуди ракийката! Нищо сериозно! Да! Чао!“ Брататият е усмихнат. Той си представя тъкмо този съществен момент от битието. Представя си го и блажено се усмихва. „На мен дори бирата няма кои да купи и изстуди.“ – допълвам и сменям позата.

Много неудобно се стои в препълнен влак. Лявата ръка е заета с чантата. Между дръжките и е праметното якето. Дясната пък се опитва да хване някоя дръжка с едничката цел да се запази устойчиво равновесие на тялото. Идва момент когато или левия или десния крак изтръпва

и се налага да се смени позата. Тогава започва една сложна процедура в търсене на нова дръжка или опора. Нещата се повтарят веднъж, още веднъж и така до безкрай, докато не ти се схване друга важна част на тялото, например кръста. Влакът те люшка, някой ти диша с развален или миришещ на лук или бира дъх във врата, а въздуха, спарен и задушлив не достига и те хвърля непринудено в състояние на отчайваща клаустрофобия.

Чудесното в тоя момент е, че влакът се движи и така или иначе, рано или късно ще стигне до своята крайна цел, в случая гара Видин. Движението е прекалено реално, съпроводено със силния шум на тракащи колела. Отляво и отдясно ме притискат изпотени и изнурени човешки тела. Досами външната врата на вагона са застанали двама тинейджъри. Те леко са я открехнали и се наслаждават на проникващия хлад.

Поглеждам през немития прозорец. Отминаваме Курило. Малко стадо кози се е покатерило на стръмен насип.

Козите драпат самоотвержено и се мъчат да излязат на магистралата. Какви са бели и пъргави! Пастирът не може да ги стигне. Той само размахва дългата си тояга и им подвиква нещо на някакъв все още не-систематизиран кози език. Слънцето бавно преваля през близките хълмове на планината.

Влакът прави рязък завой и всички вкупом се люшкаме към отворената врата. „Затворете тая врата бе тепегъози!“ Репликата е отправена към тинейджърите от страна на един брадясал пенсионер. Няма начин! Те я затварят недоволно и мъмрят някаква глуха псувня.

Братият ме гледа съсредоточено. Защо ли? Поглеждам го и аз. Има много изморен вид. „Да знаеш, ще ида да седна в тоалетната и няма да ставам до края.“ – промълвява. „Ще седнеш, ама ще се вмиришеш на лайна. – обяснявам му накратко положението. Дори ракийката ще ти мирише, как ли пък ще реагира и жената?“ Той разбира се не говори сериозно, само уточнява състоянието си. Разбирам го, понеже и аз съм в същото положение.

Навремето, когато бях студент влаковете бяха на същото дередже. Стоиш, стоиш та ти писне. Имаше дефицит на влакове, имаше дефицит на гориво, имаше дефицит на акъл. Сега май нещата се повтарят. Някои влизат седнали в Европа а ние, като по така, стоящи. На времето колегите се майтапеха и разказваха по тоя повод вицове за Бе Де Же-то. Този влак пък си имаше своето специално име – „Каубой експрес“.

От всичките събития предстоящи да се случат, най-хубавото бе това, че приближавахме Своге. Там обикновено слиза много народ и ще

има поне повече въздух да се диша. Пред мен кибичи един дребосък с бенка на бузата. Носи жълт полиетиленов плик с надпис „Най-здравата торбичка!“. Той е пуснал плика да падне досами нозете си и по такъв начин е в състояние да извади пакета и да запали така жадуваната цигара.

Вляво от него, досами прозореца се е монтирало едно гадже, облечено с онова разкошно светло-синьо, каквото най-обичам да гледам. То ме съзерцава втренчено от известно време и аз започвам да се питам, защо? След минута размисъл, най-сетне проумявам ситуацията. Ами ще гледа разбира се, нали аз гледам синьото по него. Гаджето не е лошо. Леко пълничко, ама съвсем леко, пак по моя вкус и с едни тънки изкубани вежди съвсем уточняващи желанието ми.

То вади пакет цигари и запалва. Пушенето е заразително. Защо ли не бях пушач и не бях на мястото на дребния с бенката? Мечти! Мечти на тип, пътуващ в „Каубой експрес“! Погледът ми е насочен отново към прозореца. Навлизаме в дефилето пред Своге. Най-сетне! Плътен човешки поток ме притиска и ми изкарва въздуха. На Брататия, тоже. Правим доколкото е възможно място, за да се оттече тълпата и с надежда поглеждаме навътре във вагона. Уви! Оприазнените места мигом се заемат от други пътници. Очевидно законът за недопускане на празноти действа с пълна сила.

Влакът отминава Своге. Искърът е тъмен, та чак черен. Тук там на бързеите, бели вълнички разведрят черната сивота и създават илюзията за чисто. Чистота обаче няма. Истинска клоака е тоя Искър след София. За голямо мое учудване зървам двама рибари да мятат въдици досами разбития и отнесения от пороите въжен мост. Знаят ли каква риба ще ядат? Сигурно знаят но най-вероятно нямат възможност да напълнят с друго гладните си гърла. И пак кози! Едно малко стадо се стрелка по стръмна пътека нагоре към далечната вила. Най-отпред се клати един рогат пръч. Замята дългата си козина и току помушва с рог близките си съпруги. Гледката е така мила и родна, че в даден момент не мога да си представя живота без това мило и пъргаво животно козата.

Гара Лакатник! Най-сетне прохлада. Придвижил съм се на около четирийсет сантиметра до прозореца. Слънцето вече е залязло и горещината е намалала.

От купето излиза с подчертан устрем една руса фурия. Жегата я е шашардисала, а липсата на цигарен дим още по. Тя се инсталира безцеремонно между гаджето с мечтано синьо и „най-здравата торбичка“. Вади някакъв бял пакет цигари и нервво цъка със запалката. На третия път

огънят е запален и жадната, прекалено начервена уста засмуква огромна доза тютюнев дим. Фурията е висока. Прекалено висока! Дясната и мощна гърда е подпряла брадата на дребосъка с бенката. За страничния зрител позата е твърде интересна, но не и за оня с бенката. Вероятно в момента му се вие свят, изпитва чувство за малоценност или пък каквито и да е други чувства, но всичките те не в негова полза. Нещастникът дори не може да се наведе за да си вземе торбичката. Огромното препятствие е точно под брадата му. Какво да се прави? Да си расъл бе пич! Защо си останал такъв дребосък?

Поглеждам през прозореца в очакване да видя ново стадо кози. Уви! Такова няма. Колко жалко! Така свикнах с козята гледка! Влакът отминава гара Елисейна. Купищата медна сгурия, складирани досами реката, са черни, тук там със сини отънъци. Реката е издълбала една голяма подмолна дупка под камарата и човек добива чувството че там, в тая пещера има извънземни. Така де! Нали целия пейзаж е като на извънземна планета. Добре че се сетиха да го затворят най после тоя комбинат. Пред търговският дом играят някакви дечица. Едното бута количка в която е седнало друго. Те се смеят и махат на влака. За тях той е едно голямо събитие сред мъртвата и почерняла природа.

Окончателно се схванах. Вече не усещах краката си. Смяната на лъв с десен като опора не даваше вече желания резултат. Пространството пред тоалетната, въпреки че се опразни, не предоставяше възможност за някаква по съществена рехабилитация на долните крайници. А горните крайници? Те са в почти същото състояние.

Торбичката с якето непрекъснато сменя ръцете докато в един момент погледа започва да търси място за въображаемото и окачване. Поради липса на подходяща окачалка действието се отлага за неопределено време. В даден момент левия ми крак успява да откряне междинната врата към вагона и свеж въздушен полъх нахлува в предверието. Този нахален лъв крак създава известно усложнение на минаващите, но въпреки това не желае да се отмести.

Фурията допушва цигарата и се шмугва обратно в купето. Това положение мигом се използва от моя милост и лявата ми ръка нахално, подобно на десния крак, успява да се хване за рамката на прозореца. Позата на тялото е значително облекчена, а така също и носа. Той жадно поема вечерния въздух от отворения прозорец, подсмърква колебливо и продължава с ентузиазъм по-горното упражнение. Ведър хлад облива челото ми, прогонва умората, посява надежда за близък край на одисеята.

Гара Зверино. Нищо интересно! Поредната порция ошавен от жегата народ се изсипва на перона. Там някъде долу, между павилионите до завода, е спрял син, олющен междуселски автобус. Малката опашка от пътници бавно и търпеливо се напъхва вътре. След малко автобусът ще потегли в посока към така желаните домове на уморените хора. Край един гараж стои кльощав тинейджър. Летният червен, плажен чадър с надпис „Кока кола“ е прихлупил главата му. Бейсболната шапка е със завъртяна козирка, точно както при рап-звездите. Той гледа към влака. Какво ли има за гледане? Петъчен „Каубой експрес“! Това е!

Хей, най-послед! Две кози! Те тържествено се поклащат по асфалтирания път в посока на вечерния си паркинг. Трътлеста жена, опасана с шарена престилка ги подкарва леко с дълга пръчка и с неизменното „P-p-p! E-e-e!“ . Прекрасна родна картинка! Какво нещо е козата, бре-ей!

Влакът набира скорост. Май приближава края на мъките ни. Заводът за контактни елементи шеметно прелита край нас. Не зная дали още има в него елементи, а още повече контактни но се уверявам, че има едно доста високо израсло, стройно, брезово дръвче на разнебитения му покрив. Природата не търпи празно място. Там дето изчезва едно, появява се друго.

Бившите парникови съоръжения зяят с разбитите си прозорци, подобно на мъртви очи и чакат новия си стопанин. Кога ще дойде или дали въобще ще дойде, кой може да каже? Мацето в синьо отново ме поглежда. Дали се учудва на упоритото ми нахалство, че се стремя да скъсявам разстоянието. И да се учудва това вече почти няма значение. Наближава Мездра и там моя милост слиза. Край на всички учудвания от нейна и моя страна.

Надписът на бирената фабрика блясва, някъде далеч напред, в падащия летен здрач. Ако човек не знае за каква бира става въпрос, светещия неон „...еденика“ доста би го учудил. Аз обаче съм добре осведомен и в съзнанието ми мигом нахлува представата за тъмно кафявата изпотена бутилка, току що извадена от хладилника. Тя е с познатото ледено име и много пъти опитвано ледено съдържание.

Малко преди композицията да влети тържествено в гарата погледът ми фиксира една табелка. Ха-ха-а-а-а! Между две-три бараки, сковани от ламарина, между гъстите сливови дървета, някой е забил един прът. На него е закована бяла табела с надпис от черни букви – „Булевард“. Под надписа е начертана стрелка, за да не се появи ни най-малко съмнението за посоката в която трябва да се върви, вероятно с нарастващи номера. Тоя български свят е пълен с майтапчии. И в най-трудна ситуация

ще намерят начин да си създадат добро настроение.

На гарата, гълапа от посрещачи. Част от тях са пътници за Видин. Младо и старо с облекчение напуска прегрелия смрадлив влак. Тръгвам към вратата и аз.

Пред мен неочаквано се изпречва оня дебела циганка която дремеше на гара Пловдив. Тя е запъхтяна и изнервена. Блъска се неудържимо. „Да седна бе ора! Пътувам чак от Димитровград! Имам двеста и педесе кръвно и едва стоя! Малко да седна и аз!“.

Не възразявам и правя на жената място за да мине. Влизам и в положението. Моето кръвно в момента е сигурно двеста педесе и едно, ама кой му обръща внимание. Стъпвам на първото стъпало за да слеза и установявам, че кракът не ме слуша. Той подкляква меко и аха да се свие до остър тъгъл, ама не. Напрягам сили и го изправям. Няма да се глезим като ония софиянци на гара Подуяне, де. Вече съм на перона. След мен е Брататия. Вървим колебливо, олюлявайки се.

Слабичка студентка я посрещат родителите. Те я целуват радостно, а тя ги прегръща засмяна. Сигурно успешно си е взела изпитите. Възрастна жена води малко момченце за ръка. Посреща я младо семейство. Неочаквано зад него се появява друг малчуган. Бабата го зърва радостно и подвиква на своя, „Я-а-а, Николайчо! Я се цунете, бе баби! Нали сте братовчеди!“.

„Мъже целуват ли се бре!“ – възкликвам на майтап. „Нали ще ги помислят за обратни?“ Брататият ме чува, позасмива се но не отговаря. Той вече стабилно си мисли за доматената салата и изстудена ракийка която жена му акуратно е подредила на масата. Зад нас изпишява свирка. Влакът, със звучния прякор „Каубой експрес“, леко се отлепя от перона и нетърпеливо се устремява на запад, там където в падащия теме-нужен здрач, едва-едва просветва на небосклона Вечерницата.

КРАЙ

© 2004 Алекс Болдин

Източник: Авторът

Разпространява се при условията на лиценза „Криейтив Комънс – Признание –
Некомерсиално – Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2956>]